

"ברוך הבא לנרניה" כתבה ליאור בן שמעון, שבט עתיד, הנהגת החוף

אני מתהפכת בשק"ש, לא נרדמת, מחליטה לצאת לסיבוב.

הולכת בין המחנות, משתדלת שלא להעיר אף אחד, מסתבר שכמה שכב"גיסטים מהשבט ליד החליטו לכבס את החאקי, אחת העניבות נפלה, הרמתי וסידרתי מחדש על החבל, בכל זאת עניבת מדריך, יש כבוד אליה.

אני ממשיכה לטייל בין רחשי היער המהדהדים בראשי, פתאום ראיתי מרחוק מישהי. "איזה יופי" חשבתי לעצמי. אני לא היחידה שמתהלכת בשעות האלו. היא ירדה על סנדה כפותה לשני עצים כגדר, קרוב לכפיתה. מובן. שם מרגישים הכי בטוח.

יפהפיה אמיתית, שערה חום, צבע עורה בהיר, כאלה הנשרפות באור השמש ולעולם לא משתזפות, אבל לא לבנה כסיד. גובהה ממוצע, לבושה בשורט וחולצת צופים מ-2007 שקצת גדולה עליה אבל יושבת בצורה יפה. משקפי שמש מקופלים תלויים לה על החולצה, מותחים את החולצה הרחבה מעט למטה, וחושפים צוואר עם שרשרת מגן דוד זהובה.

התקרבותי ושאלתי אם אני מפריעה, היא ענתה שלא ודווקא תשמח לחברה. התחלנו ללכת ביחד, והשיחה זרמה, לא הפסקנו לדבר, אני יודעת שבמחנה שלה תלו את הדג, עבר במוחי, זה סקרן אותי, אך לא שאלתי על כך. המשכנו לדבר, על ההדרכה, על הצופים, שיתפנו חוויות מצחיקות והזויות.

הרגשתי טוב, תחושה נקייה של משהו אמיתי וטוב ואז הרשיתי לעצמי לשאול, "תגידי, למה תלו לכם את דגל הגאווה במחנה?" היא שתקה לרגע כמעין מתלבטת מה לומר ולאחר מכן אמרה שזה כי שכב"גיסט הומוסקסואל יזם את זה והשכב"ג כמובן תמך. אמרתי שאני חושבת שהוא אמיץ, שאלתי אותה אם היא מסכימה ולמה? היא שתקה אחרי ששאלתי את השאלה הקודמת.

היא שוב שתקה, הפעם שתיקה ארוכה יותר. "מוזר לי" אמרה. "מה?" שאלתי. "אני לא בדיוק יודעת, אבל, לי בחיים לא היה את האומץ לספר את זה לשכב"ג שלי, בטח שלא לבקש לתלות את הדגל אבל משום מה, עכשיו אני מרגישה קצת יותר בנוח" חיוך מתוק עלה על פניה הנבוכות.

הלב שלי החל לפעום מהר, נלחצתי מעט אני חייבת להודות. ניסיתי להקליל את האווירה, וגם הייתי חייבת לדעת בוודאות, אז זרקתי "סיסמת מחתרת" ידועה לאוויר, "ברוכה הבאה לנרניה?" היא חייכה והחזירה, "ברוכה הבאה לנרניה."

חייכנו אחת לשנייה. "את ממש יפה" היא אמרה. "אני? מה יפה בי?" החזרתי, היא טענה שאני חסרת מודעות. הסכמתי. המשכנו להתבונן מעט אחת בשנייה, "אמאלה, את פשוט מהממת" נפלט לי, הרגשתי מאוד נבוכה ותקעתי מבט באדמה. היא קלטה אותי, הרימה ראשי וחייכה אלי.

התקרבו אחת לשנייה, לא הייתי בטוחה, האם זה מה שאני חושבת שעומד לקרות? "אני פחדנית" נפלט לי תוך כדי שראשי נע הצידה במהירות כבמעין אינסטינקט. "גם אני" ענתה. היא התקרבה שוב, לאט, וגם אני, רחשי היער נעלמו ממוחי לגמרי, רק אני והיא היינו בעולם, זו הייתה נשיקה מלאת אמת, ורגשות חיוביים, חייכנו אחת לשנייה, המשכנו ללכת ומצאנו מקום מבודד לשבת ולהעביר בו את הזמן עד הבוקר.

בבוקר חזרנו לנקודת המפגש שלנו, "אני אראה אותך שוב?" שאלה. "תגידי לי את", עניתי.

"אולי בשנה הבאה אגיע למחנה, כבוגרת, זה שוב יהיה הלילה השני בחלוץ, אולי אמצא אותך יושבת על סנדה כפותה לעץ ואומר "אני לא זוכרת איפה, אבל בטוחה שכבר נפגשנו בעבר". היא נפרדה ממני בנשיקה. "תודה על הלילה הכי מדהים אי פעם" אמרה, והתרחקה לכיוון המחנה שלה.

חזרתי למחנה, לשק"ש שלי, עצמתי עיניים, בחיוך גדול שאף פעם לא אצליח להסתיר.